

POSTANOWIENIE

4 grudnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Kamil Zaradkiewicz

na posiedzeniu niejawnym 4 grudnia 2023 r. w Warszawie

na skutek skargi A.W.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku

Sądu Okręgowego w Szczecinie

z 25 kwietnia 2022 r., VIII Ga 65/21

w sprawie z powództwa K.W.

przeciwko A.W.

o zapłatę,

1) odrzuca skargę,

**2) oddala wniosek K.W. o zasądzenie kosztów
postępowania wywołanego skargą.**

(M.M.)

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 25 kwietnia 2022 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie w sprawie z powództwa K.W. przeciwko A.W. o zapłatę na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie z 5 listopada 2020 r., oddalił apelację oraz rozstrzygnął o kosztach postępowania apelacyjnego.

Skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie z 25 kwietnia 2022 r, wniósł pozwany. Skargę oparł na zarzutach naruszenia 1) przepisów prawa procesowego, a to a) art. 227 k.p.c. w z art. 278 k.p.c. poprzez przyjęcie, że okoliczność dotycząca stanu pogody w

miesiącu kwietniu 2019 r. obejmująca wielkości odnotowanych temperatur nie stanowiła istotnej dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności i nic wymagała dowodu z opinii biegłego, b) art. 228 § 1 i § 2 k.p.c. poprzez przyjęcie, iż okoliczności dotyczące złego stanu pogody w kalendarzowym miesiącu kwietniu obejmujące wielkości odnotowanych temperatur stanowią okoliczność powszechnie znaną nie wymagającą dowodu, c) art. 231 k.p.c. poprzez przyjęcie, iż okoliczności dotyczące stanu pogody w kalendarzowym miesiącu kwietniu obejmujące wielkości odnotowanych temperatur można w drodze domniemań i przypuszczeń ustalić w oparciu o dane dotyczące stanu temperatur w miesiącu poprzedzającym ten miesiąc, d) art. 232 k.p.c. poprzez nieuwzględnienie faktu, że powód nie naprowadził na istotną dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczność (wielkości odnotowanych temperatur w miesiącu kwietniu 2019 r.) żadnego dowodu, a także poprzez obciążenie pozwanego negatywnymi skutkami niewskazania dowodów co do faktów, z których korzystne dla siebie skutki prawne wywodziła strona przeciwna, d) art. 378 § 1 k.p.c. w związku z przepisem art. 382 k.p.c. poprzez przyjęcie, iż uchybienia w zakresie postępowania przed Sądem I mogące mieć wpływ na treść orzeczenia tego Sądu nic podlegają uwzględnieniu w postępowaniu apelacyjnym, 2) naruszenia prawa materialnego, a to art. 471 k.c. w zw. z art. 476 k.c. w zw. z art. 498 § 1 i § 2 k.c. w zw. z § 6 ust. 9 umowy o roboty budowlane poprzez ich niezastosowanie w sprawie pomimo istnienia przesłanek do zastosowania tych przepisów.

Skarżący wskazał, że wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z 25 kwietnia 2022 r. jest niezgodny z art. 316 § 1 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. w zw. z art. 382 k.p.c. w zw. z art. 231 k.p.c. w zw. z art. 386 § 1 k.p.c. w zw. z art. 387 § 2¹ k.p.c. w zw. z art. 6 k.c.

W odpowiedzi na skargę powód wniósł o odmowę jej przyjęcia do rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest środkiem prawnym mającym przesądzić jedną z przesłanek deliktowej odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa. Stanowi ona nadzwyczajny, wysoce sformalizowany środek procesowy i wszystkie jej wymagania konstrukcyjne

określone w art. 424⁵ § 1 k.p.c. należy interpretować ściśle (zob. np. wyroki SN: z 17 maja 2006 r., I CNP 14/06, z 28 marca 2007 r., II CNP 124/06, z 25 marca 2009 r., V CNP 93/08 i z 3 czerwca 2009 r., IV CNP 116/08; z 26 października 2023 r., I CNP 207/22). Celem skargi jest bowiem uzyskanie prejudykatu umożliwiającego dochodzenie od Skarbu Państwa roszczeń odszkodowawczych za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem wykonywanie władzy publicznej (art. 417¹ § 2 k.c.).

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna odpowiadać ogólnym wymogom pisma procesowego oraz szczególnym wymogom przewidzianym dla tego środka prawnego w art. 424⁵ § 1 k.p.c. Zgodnie z art. 424⁵ § 1 k.p.c. skarga powinna zawierać oznaczenie wyroku, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest on zaskarżony w całości lub w części (pkt 1), przytoczenie jej podstaw oraz ich uzasadnienie (pkt 2), wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny (pkt 3), uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy (pkt 4), wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe (pkt 5) oraz wniosek o stwierdzenie niezgodności wyroku z prawem (pkt 6).

Z uwagi na nadzwyczajny charakter tego środka prawnego i jego funkcję, wszystkie wymagania konstrukcyjne wymienione w art. 424⁵ § 1 k.p.c. powinny być przytoczone samodzielnie, niezależnie od innych, wobec czego skarga niespełniająca któregokolwiek z nich dotknięta jest tzw. brakiem istotnym, nienaprawialnym w trybie właściwym dla usuwania braków formalnych i podlega odrzuceniu *a limine* (art. 424⁵ § 1 k.p.c. i art. 424⁸ § 1 k.p.c.).

Skarga w niniejszej sprawie nie spełnia wymagania konstrukcyjnego określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. Realizacja tego wymagania polega na przeprowadzeniu umotywowanego wywodu prawnego wykazującego, że w sprawie nie przysługuje skarżącemu jakikolwiek inny, niż wniesiona skarga o stwierdzenie niezgodności orzeczenia z prawem, środek zaskarżenia prowadzący do zmiany lub uchylecia wyroku objętego rozpatrywaną skargą. Nie chodzi tu przy tym tylko o skargę kasacyjną lub skargę o wznowienie postępowania, ale także o inne środki prawne pozwalające na zmianę lub uchylecie wyroku, ewentualnie służące

pozbawieniu lub ograniczeniu wykonalności orzeczenia. Wśród tych środków należy wymienić m.in. powództwa opozycyjne (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 30 stycznia 2008 r., V CNP 199/0), powództwo oparte na art. 138 k.r.o. (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 4 grudnia 2009 r., I CNP 91/09, OSNC-ZD 2010, nr C, poz. 85) oraz zwykłe i szczególne środki przysługujące w postępowaniu nieprocesowym (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 140), a także skargę nadzwyczajną.

Zgodnie z art. 424⁴ zd. 2 k.p.c. podstawą skargi nie mogą być ponadto zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Wynika to z charakteru postępowania przed Sądem Najwyższym oraz z funkcji tego Sądu ukonstytuowanego jako sąd prawa, sprawującego nadzór nad działalnością sądów powszechnych w zakresie orzekania. Ocena dowodów pozostaje zatem wyłączną domeną sądów powszechnych i nie może być dokonywana oraz kontrolowana przez Sąd Najwyższy. Sformułowane przez skarżącego w ramach podstawy naruszenia przepisów postępowania zarzuty w przeważającym zakresie odnoszą się do problematyki oceny dowodów. Tym samym zarzuty te muszą być uznane za niedopuszczalne (zob. np. postanowienie SN z 25 maja 2022 r., I CNP 113/22).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c. odrzucił skargę. Wniosek powoda o zasądzenie kosztów postępowania podlegał oddaleniu, ponieważ w odpowiedzi na skargę nie dostrzeżono problemu wad konstrukcyjnych skargi uzasadniających jej odrzucenie (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 19 listopada 2014 r., III CSK 280/14; z 11 stycznia 2002 r., III CKN 563/01; z 6 listopada 2018 r., II CNP 18/18; z 8 stycznia 2019 r., II CNP 47/18; z 18 października 2023 r., I CNP 18/23).

(Ł.W.)

[ms]

